

Tady je připíště dějiny, tak zase technická hlášení, kam pojedeme v nejbližších dnech?
No třeba dneska.
Třeba dneska už nekam pojedeme?
No, když to je hrýna.
Tak pokud nás postopáte nečtvrtého hrýna, což jsme zjistili někteří dokonce konáte už ráno, tak ještě se můžeme v sedmná z hodin vidět v brně v káznici.
No, nebude úplně oblíbené a nebo spíš oblíbené. Veselé tema.
V káznici veselé tema nečiky.
Do 50 leta.
Vpáte k tento týden 6. hrýna se můžeme potkat pod večer poličce.
Tamtoho bude víc, tam bude jako 18. tý tak krásný moldován.
A no, a no, a na toho se zvaš těším.
No a 10. hrýna, u který si dáme plzení? Nebo dvě, nebo tři?
Já bych dál v největné dějiny, já pak ho vidíme.
A když plzení?
Kolik plzení bude?
Dobře, no tak 10. hrýna pojedeme do plzení a plzení.
Pokud nás chcete číst, tak stále každou středu v deníku N,
kdy s pozici jsou naše dvě kníhy a ta třetí už se řítí do tiskárny.
A pokud nás podpodujete, tak jsme velmi rádi na platformách Gazetistou i Hero Hero.
Ve škále malých divadel zaznil nový tón,
v němž není hlubo komiselnosti ani škarohlídství, ale mladá legrace.
Legrace ze sebe samých z učených simpozí,
zrodáckých domýšlivostí z planých oficijalit.
To zni hezky, to je...
Svůj divadelní noviny.
Přepište diviny.
Přepište divadl.
Přepište divadl.
Svůj divadelní noviny z roku 67.
Tak to může být cokoliv rávci malých divadel, ale...
Po 4. řidu 67.
Možto nemůže být nic jiného, než divadlo Jári Cimmermana,
které ten den uvedlo hru akt.
No mě se na tom líbí, že je to tedy mladistvé,
za tím, co my máme už v naši generace,
se možná v hlavách, spíše šedivějící hlavy,
dvojící smolě, jak si řadí.
Ahoj dost obnėnené hlavy a tak dále.
Já vám příštu ještě jednu recenz,
aby to nebylo jen takové jako výtací,
jako ta recense, která opravdu jako tady oslavila
nové divadílko.
Tak svobodné slovo napsalo.

Jednotlivý experti to přistupovali
jeden po druhem křečnickému pultu
a z kamennou tváří vykládali věci k popukání.
To těžší věci, které byli k popukání,
když jste je slyšeli z rádeja.
Světě, div se, na jevišti stratili kusového kouzle.
A to je kritika?
Jo. To je takové jako vlastně
cimermanovské na druhou.
Jako ve smyslu, co nám to tady povídáte?
Ano. To přece běžně slycháme z rozlasu.
Myslím, že ta recense je za tou větul z toho filmu.
Tak to ještě ne slyšeli budoucí tvormu
ve smyslu počasí nám v skutku prálo,
rosný bod, tlak.
No nicméně, my se neská podíváme
na divadlo Jari cimermanolog.
Vysite, cimermanolog mimo chodem?
Maličko. Já moc neprávě,
tak já v tom budu trochu plavat.
Tak já v tom budu plout, a to plavat
pořádně neinko. Tak ne, viděl jsem samozřejmě všechno,
ale nepovažoval bych se za cimermanolog,
a že bych tomu propadl, takže bych se
jako léta zabýval cimermani.
A to mě ještě jeden z bohemistických kolegů
vysitloval rozdíl mezi plavat a plovat.
Jo, když plavat je, tak jste aktivý.
Když plavat je, tak už ležíte na hledi.
Jo, tak už to plové s vámi.
To už prostě plové s vámi, jako pividějnách.
Leklá ryba u našem naproutem.
Dobře, no tak vidíme, jak si budem plout
nebo plavat. Tak tady je Martin Broman.
A tady je Michal Stahdy.
Petr se ptá, co si myslíte
o divadle Jari dat cimermanolog.
Tam musí mít, tam musí mít, protože
já byl bestoženám.
Je to krásná, obrýně.
Jak se jmenuje?
Sa jmenuje.
Nenuje se stáňa.
Měli byste spolu malé obzíky.

Já jsem myslil, že
popravdu ty meni je cimerman a má to dívat.
Normálně jdu na sebe.
Už jdu na jejich cimerman.
Zpátky? No jo.
Tady se teda lidi nas mějou strašně.
Proklínám celý ten váž
hnusný házburský rod. Spohem!
Ty se zabíváte tou dobou
starého Rakouska. A my bychom
spíš potřebovali soubor,
který by se vyjatřoval knižku.
Ale důl ten se může zasipat,
zatopit, ale nikdo vám ho
nemůže vzít.
Ješ něco, víte tak to řekněte,
nebo aspoň naznačte.
My nesmíme ani naznačovat.
Už jen po několika týdne chtějš,
by se ukázalo, že se v dole
hromadí horníci.
Tady se teda lidi nas mějou strašně.
Prosím, Henlejn pláče.
Henlejn, proč pláčeš, sveti?
Já nevím.
Konrháde, pláčem se nic nezpraví.
Vaše divadlo prostě neodpovídá
současným kulturněpolitickým pořadavkům.
Skuste to bez vrátů, milí varkony!
Díky, díky!
Já nevím, abych se nedat
pouštěl do rozboru
toho termínu pozitivní, konstruktivní satira.
Kdo výjesli
už v tom spojintě k slov
není něco neřešitelného.
A co řeknout, ten kraf neproléval,
když proští návedu křížovou výpravu
a tentu je
jen se nám měš klebí
a posměšně chrastí sýrtnami.
Můžeme o tom vezt spory,
můžeme s tím nesouhlasit,
ale to je tak všechno,

co se protitom dá dělat.
Zepište tedy!
Nemá asi cennu rozebírat
všechny hry a tak podobně
a vypravit historie děvádla
to se dá na jít, mimo chvíli všem jste si,
co je diplomních apakalárských prací.
My, jak se rádi, připravujeme
i skoze diplomomné práce.
Je tam zajímavé, jako ze kterých
uhnu pohledu se lzena,
i historických je docela málo
je to otázka mystifikace,
otázka jazyka, literární formy
dívadla.
Podle mě jako cimloma cestal fenoménem
bez pochyby, ale jsem si naprosto jist,
že spouste našich poslůvací
uznává spousta věcí z paměti,
no ale zkusme do toho,
jako zabrousit z našeho přepisování ději.
Takže jak si poradili s dějinami?
Co s nimi vlastně dělali?
Nebo jakou zanechali stopu.
Čím začneme?
Mistifikace je vlastně dobrý pojem.
Já jsem v jedné té práce se mi moc líbo citovali
Vladímira Matsurom,
který vlastně tu mystifikaci pokládá
za plnohodnotnou složku
toho utváření národních dějen,
nebo toho té kultury.
A tak on má pravdu...
On se tomu věnoval,
že jsou částí toho...
My se nemůžeme tvářit, že vlastně jako
české 19. století
bylo to realné, historické 19. století
a pak tady jsou ty mystifikace,
které bychom s pracionálním postupem
dědy zavrali.
Tady je skutečnost, a tady jsou trochu rukopy.
Takhle to není patří k sobě,
aby jedno bez druhého by prostě nebylo.

Takže on to jde v kuse,
což je myslím správný přístup.
Nehlede na to, že pokud se podíváme
na naše pojetí 19. století
ve smyslu toho, co mají lidé
v hlavě od školy,
literaturu, erbená až po dějiny,
tak je to jedna velká mystifikace.
Protože vy máte nějaký vytvořený obraz,
jak vnímat 19. století,
který jde přes bardy
a velká jména, hálka a nerudu
a ruchovce a lumírovce
a všechno to, co u maturity
všechny nenávidí.
Případně tam máte potom
rakouskouerské vyrovnání
a před ním bachu v absolutizmus.
Ale co je to 19. století?
Nejsem si sda to vlastně víme.
Takže obraz 19. století
je za prvé mystifikační sám osoby.
Tak pokud přistoupíme na pověsti České
tohle bylo o jeho výždobu,
že je to v rukopy se?
Čivojman, respektive,
autoři přesně trefili
tu míru mystifikace
v tom, že to vystoupíte do národního divadla,
vystoupíte do děl,
výkoláše Alše, ženíška,
brožíka, hynais.
Ano, ano.
Osobně jsem ho znala, jak řekla
herečka v jiném filmu
a vstoupíte do Pantheonu národního muzá,
kde jsou to ty obrazy.
To bylo vlastně těžké
idilický, nebo
chemérický obraz národních dějen,
ale ten obraz přeněslil 19. století.
Ono se nám propsalo.
Vlastně jsme se nechali zmást našimi národovci.
Ano, protože to byly propracované,

bylo to součástí
toho 19. století na tolik pevně
a bylo to barvitější
a pestřejší, než ta skutečnost
mnohem o hledu.
Takže to muselo oslovovat.
Ostatně ten macovda přímo říká,
že to bylo vlastně toto,
když nemyslu.
To díš není to jenom lés.
Je mnohem zpíš nedílnou služkou
budování ideálu České kultury,
který se sám o sobie
zdabí dvlastencům klamaví,
nemající tedy pevnou půdu reality pod nohama.
Klamaví?
No tak...
Z nějaké obhajoby v rámci soudu,
je to klamavý rukaz.
No to klamavý obraz.
Musíme to služku zidealizovat, protože
Tak si to tady doidealizujeme a tím pádem ten ideál převládne nad tím poznáváním té reality.
To k tomu 19. století patří.
Takže jsme u obrazu mystifikace.
Takže jinými slovy cimrmaninu to děvadlo cimrmanovou vlastně v tom ledy úplně v řádu toho 19.
století, tím, že vytvoří mystifikace.
Ale zároveň se jim pozařilo něco, co je naprosto mimořádné, protože vzládném i díky tomu,
jakým způsobem oni až na výmky nejdou za rok 1918.
Tak zaměli.
Dokonce se toho snadžili udělat, že i cimrman za rokem 1918 už nebyl,
pak teda sami si vymysleli, že srovna v Českém neby na začátku je to informace,
že teda prokazatelně žil za rokem 1918.
No a tak i já se cimrman ležící spítí končí až někdy.
Pozdí v rámci toho, že je to ještě není muž, který umírá, ale je tam konkrétně do 1914,
kdy vlastně on je končí starý věk, může nastupují na frontu a končí věk já se cimrmana.
Ale jak víme, oni jsou na frontu je tu válku proživ, kovárně louvr.
A platí tam za největšího pijana.
Platí za pijana, za které?
No ano, tak konkrétně to je právě tam problém, že to profesor,
jdeme se mene ten němetský výdinský profesor.
Víte, nejsem cimrnanolok.
To je tě nevím.
Tak jak ten největský profesor to s ním v rucoupěře říká,
že tam chlasta, ale on platil za největšího pijana,

který tam nejvíc popíl, tak na neměl peníze,
když tam círmá, než došli peníze.
A tak to je schopný.
Címrmanový takový se vzal financ kavka,
takže pak za největšího pijana platil kavka.
Tak to už je ta spojitost, která jde za ten rok 19.
Tak to už jste zle historkou, jste za rokem 18.
Minimálně 14.
Ale já si myslím, že tím, jak dokázali
propojit tu samotnou mistifikaci dokonce
i dostat možná jako na druhý rád, respektive na druhou,
tak zakotvili v hlavách lidí,
který by vůbec nevěděli o jménech,
jako je řeníšek,
ještě si rád odcitují básení, kterou miluje,
kde je třeba chytusi.
Tak jména, která by zmizel v propadlišti maturitních otázek,
jsou pořád prezentní v tom, že je poskává ten címrman.
Fiedler.
Zvídňen.
No, víte, profesor Fiedler.
Tak dneska už to můžeme tady takhle,
jako nám volno jít, protože címrmanovské téma
nám to umožní.
Nezapomijte.
Takže vedle mistifikaci,
bych u historického vnímání címrmana
ještě vnímal jako tu schopnost.
19. století udržet v té paměti.
Ono to mělo samozřejmě i svoji dobovou výhodu,
když se nepouštíte za rok 1914,
což se třeba projeví v několika replikách
nebo scénách i toho filmu nejistá sezona,
kde je kryzují,
že jsou málo aktuální,
že prostě nemluví k tomu dnesku,
ale my mluvíme o té staré době,
o té rakouské době.
A to rakouskou dobu oni dokázali zakotvit
prostě u všech fanoušku a u všech dalších,
že círmány prostě muž
do roku 19. století.
Myslíte, že myslíte, že máme generace,
které když si představí 19. století,

tak ho vlastně vidí zkrze címrmana?
Nemyslím si, že zkrzení kogo jiného
v konečném rusletku.
To je jedina jejich setkání z 19. stoletím.
Ponec koncuk do jiné,
vrací 19. století do veřejného prostoru,
by se o něm vědělo.
No, nikdo.
No, v takto masivní formě.
Setervale desítky let.
Dvě, tři ukázky, nebo dva, tři pohledy
vlastně na tu práci s dějnami.
Ta první je hodně silně
už ve zmíněném filmu
Jára Címrman ležící z pící,
kde se jde pěkně o toho začátku,
včetně jako ilustrace
němým filmem a
Matka Marlečka Marlen,
Rozená Jelinkova,
Otec Krejčí
a je toto výdeň.
A máte tam to česko-německé.
My často, po měrně často citujeme,
parafrázujeme toho címrmanovské
moje vlast, Bémen.
No to spojí Česko-německého
a i v tom méně Címrman,
které zároveň psané Česky,
Nikoli Zimmerman,
je to česko-německé docela akcentováno.
Já si myslím, že udělali hodně
i protože ten německý živel
zůstává v té paměti nejenom jako negativní.
Já bych k tady byl dokonce
velmi pozitivní učítomu
odkazů, že dívatle Jára Címrmaná
z toho německého živlu
neudělalo primárního nepřítele.
Udělalo z ní trošku parody,
ale je to nepřítele, který si zasloužilo
dostať.
No tak když si s toho uděláte Legracie,
že címrmanová hra

popsané manžety nebyla přijatá do burk teátru
takže ho následní...
Užem to, že vlastně jeho neuhlávní
nepřítele, jeho Moriarty,
je ten profesor v té výdně.
Ten německ, který vlastně mu nerozumí
a slovník, kdo je kdo,
překládá vlak, je vlak, protože to
je zikem, která tam je.
Mě to zaujulo ještě v jedné věci, jak si nám címrman
propisuje do našich dílu nebo
témat, které máme.
Když jsme byli ve Vrkotových Janovicích
tak jsme také zmínili,
že já a címrmanová mladí
je vlastně Rainer Maria Rilke.
Vám htujete, no?
No protože Rilke byl oblékán do
ženský šatů.
A musila si potom směnic
ména René, který může být
ženské i můkské do spělosti
protože vlastně matka se vyróvnávala
se smrtí, cery tím, že
Rilke chodil v ženských šatách a
to je podle mě klidně malý címrman.
Zaskáží se se neinspirovali.
A tak já bych jím ještě přikládal
docela slušnou roli těch učitelů.
No tam právě, tam je tak základ,
že oni nejen, že jsou vzdělení, ale ještě
s jen spou učitelé, takže
vlastně se to do toho propisuje.
A no to je hvidět hezký, jako v drobných odcházach,
protože nás budou zajímat ty,
z literárních odcházů, pracují z literány,
mi citá ty, s figurami z literatů.
Do konceprá, právě s tím obrazem toho umění,
malý chrství, so chrství.
Ale když tam pracují přímo, jako zději,
tak je to třeba jako, až na takový jemných
nancích se to jako ukazuje, protože
třeba v dlouhýši roky, jak rádko zraký,
tak tam, že o v těch referátách popisují,

jak cimrman vbírá pohádky.
Protože prostě je přesvětšen o tom,
že jako nemá se děteml hád,
takže prostě musí seberat pohádky,
jak kolují, a říká,
tady je, že jako vyrazilen po Venkově
a někde musel používat
falečný průkaz jezuického řádu.
Dokonalej.
Jako nemáte jenom trošku zdělání.
Ale nakonec toho musel, nechá tady, citu.
Nakonece cimrman musel své zbělatelské činnosti vzdát,
nebo i situace na českém Venkově
se nebezpečně vyhrotila.
Například nedaleko chlumce si na něho počíhali sedláci,
vypráhli mu koně,
rozebrali si knihy a prázdný vůst
strhli do cidliny.
Toto jejich výtěství se tak stalo malou náplastí
na jejich předchozí neuspětším.
Tohle měl měloj zemaľ rado se s herláky u chlumce.
Takže jo?
To jdělej způsobem jako, ale předpokládá to,
že máte aspoň jako trivialně
vzdělané publikum, které tohle pochopí
a jako má ty vzdělanosti,
že vý, co byla bitva u chlumce,
když se konstatují, že v rám si prohlídke
konkrétní objektu
se objevilo i traumatické období
20-30 let nebo tě stěna byla vymazána
hlinkou.
To musí být človakist.
To musí být jako hodně u věci.
A když se u těch jako základních mítu
mě se zase líbí, že v některých momentech
hodně nabourávají tu základní představu,
kdy všichni víme, že nařib přišel
pravdět Čech.
A když se mě malo začne pracovat
s cem žinem, jemcem a cikánem,
tak to nespůsobí načšení.
Rázem je to zároveň jemná
a zároveň jasná kritika

mítotvorného příli nějaký pravdět
z Čech a způsobí tady,
když jsme všichni čeži.
To se mě líbí v těch odkazech valice.
Zároveň oni jsou schopni
a to je věc, která měl
vždy bavila.
Do 19. století je hodně větřeba
v Českém neby, ale třeba i v Blaníku.
Do těch starších dějen
tady obě ty hry
jsou ještě dálež v 19. století
České neby, teda
je tak rozkročené
po 19. a po první válku.
Po první válku.
Za tím, co v Blaník je samozřejmě výraz měsíce
ten učitel, který tam pronik neje
z 19. století a tě, co jsou uvnit,
tak jsou pravdu jako...
A pořád čekají.
Ale oni tam dovedou dostat i to jako
aktualizaci těch moderních dějen.
Drhou podmínku mobilizace v Blaníku
je skutečnost, že země by byla napadena
ze čtyř strana. Pradávný autor
do pověstě zvolil chytře o hrožení
ze všech čtyř světových stran.
Pradávný autor je mě nejdá se k tomu řekne.
Nebojce mu zdálo zcela nepravdě podobné,
že by k tak totálnímu napadení někdy mohlo
dojít. Teprve naše dobar podala
plný důkaz neplatností
Blanického mítu. Byly jsme napadeniny
z pěti stran a v Blaníku se nepohnula
ani mějš. Vstě odkaz na
Invasis 68, pět
přátelení k zemí. A pak
ještě se stejné hrie, taky
vydentní odkaz modernější
učitel. Potvrdujeme, že tu jmenovaný
byl to bych nechal a vyzíval
Blanické vojsko, vidíte,
že jsem to nepodepsal.

Já bych to neviděl jako pozvání
vojsk. Teď bych to viděl takhle
vyzíval Blanické vojsko, aby nikam
nezdělo, že si s tím císaš pán ponadí sa.
Tak pozvání vojske.
Pozvání vojske taky jako z vlačí do pysa.
Evidentně jako jsou schopni vtahovat
modernější dějiny do tej hry
a zakomponovat do toho celkem.
Tak když dostanete z vlačí do pysa
68. do mezi Blanické rytíře.
Ale se pracujete s mítem,
který mu všechny rozumí, jako děti.
A do toho ten, kdo rozumí trošku víc,
tak si to prostě přebere.
Má tam ještě víc momentu, kterým
se může zasmada. Já se vrátím
k největším. Ale narážíte
jak se vrátíte.
Já se vrátím.
Pokáže, si se schopneme myšlenků
dřetem, myšlenků opust' děl.
To jsme ve Šwestce.
Ale no, tak se vrátíte.
Jsem vrátím,
že jsem mou vrátit.
Já kdy se vrátím,
kte je vlastně největším.
Chronologii, kterou cibloman má
respektive autory, tak je to
v tom filmu, kde on je opravdu
narazení, kde přes tu dívčí školu
Minerva, kde si máne svíbat
ciblomaná, jako ciblomanovské
lítko, které potom můžete najít
na jeho obrazech. Tak se mi tam
zároveň líbí tak jako tak
schazování toho, jako by
velkočešství
toho 19. století, kdy
panorama bitvy
u Lipán, on narazuje
tím českým mořem.
Což je krásná věc. Líbí se mi

zároveň zpomínka
Svědáka, když točili
zpícího, ležícího
U staromáku. Na začátku
80. let. Tak
připravovali scény, kdy mělo
to sokolstvo a další si přijít
podívat, kde mluví Emil Holub
o tom, že Češi dostanou to moře
a bylo to v době, kdy
jsem řel Brežněv.
Přesně v tomhle období, kdy se naridil smutek
ale filmová produkcia musela
jet. On spomíná
takovou stípkovětou spomínkou,
připravovali tu scénu
a já tí dva dětci
na té ulici koukají, na té hrce
v těch sokolských kostímech a
jeden z nich řekne poznámku, vidíš
umře Brežněv a sokolové už se
srocujou.
Takže ono to zasahuje
do těch ději, no vlastně jako
průběžně i v rámci toho, jak
se vytvádí, až ta metaverze
toho, jak ty dějiny fungují, ale
je tohle schazování toho jako velko
národovecství, si myslím, že tam do cela
a zároveň z toho, co jsem zmínil
oni vlastně
v tě nechtě vytváří, třeba i
v tom filmu je jeden
petrfikovaný slovník
těch národovců, prostě taková
ta úplně nejklaší scéna,
kdy prostě Simmerman potká postupně
křížika, který vysí na lampě,
dvořáká, myslbeka, který má
návrh pomníku, Karolínu Sětlo,
Emila Hluba,
mladého kubelíka
a zároveň to tam provází
který připravuje to panorama

kterla se slovník?

No jo, ale já si myslím, že to s tím
vopřlegli z toho meho oblíbeného filmu
Revoluční rok 1848, který začíná
tou scenou v saloni upalackých,
kde takhle všichni sedí a o slovu
se těma příjmení má.

Má ten nějaký nový epigram
a on tam na místě vystřihne, co
že máte i v tom českem neby. Já myslím,
že ten film museli vidět, že ho měli
rádi svědán.

Zároveň to posunovir toho světovou
když narovnáte Eiffelovy,
věž, když vynálesnáte
dynamit těsně po
járati merman inspirující, myslím.
Nobelovy, a když to má Marko
nyskusit bezdrátu, případě Anton Pavlovič
Čechov píše pouze dvě sestry,
zdat to není málo. Ono tam je
vysledovatelná, snahané jen
v těchle momentech, ale vůbec v celém tom
trošku nabourat to naše uplakané
pojetí sebe samotných.

Oni i když dělají legraci z těch
proher, že z toho, že my
akcentujeme lipany
bílou horu, chlumeč.

Rájí s nimi hezky.

Ano, dělají z toho
vlastně jako říkají, tohle jsou
ty naše slavné prohry, a vlastně
si z toho dělají legraci v tom třeba
v tom baníku zrovna konkrétně. Když dokonce
tam to končí tím, že cimer manžel vyjádřil
krásnou myšlenku, že padlí v neuspěšných
bitvách dostanou tím výjezdem z baníku
budoucí mítěstvím. A tak to je sko, jak
pandrstenů si touk jen
mohl inspirovat.

Nejen, že ten národní mítu z nějak bitváři
nebo s ním pracují, ale oni vlastně
jsou si vědom, že v těch lidech nějak je

a nabúrávají to u stále nepojetí.
Jako, když se tečeskou bitvu, tak většina
lidi řekla si bílou horu, že
proč je zrovna... Česká bitva
bez Čechů. Tak, ale ještě v tom prohraná.
Ale zároveň, když se na filmu
tímčí, tak jsou tam velmi tmné momenty.
Ono to prostě
si se taková rachanda, když se intelektuálně
smějte, mezi
panáčkama na Karlově, mostě
a Českým mořem
a hlubem, který už nikam nepojede
a podobně. No, ale pak najedu
dojdyte k té hře mezi Francem Ferdinandem
a Františkem Jozefem.
Dojdyte k tomu, že
František Ferdinand si pobruku je
hejslované, to je strašně vtipné.
Ale když
když se hodí, tak on tak
jako laskátej děti a do toho říká
vyhladit vaše hapusbuské plémě.
Jsou tam ty ostré teze, které
vesel dobie k lidně, jako mohli
mohli zaznívat. A pak jsou tam ty jako
nejtemnější momenty, opravdu v tom
konci, kdy v jeden moment
a to já bych to citoval v našich dílych asi
několikrát
vypráví u draní perí
těm lidem, kterak má Francem Ferdinand
vojníka a k žádnému a ten tátu
tudíž nemohlo dojít.
Mladí Miloslav Kovářík, co sdí v rohu
jako ten vesničan u toho mlynáře
říká to, cisa špár nás
všechny přežije.
Teto vědomí toho starého věku, který
odchází. A pak to samozřejmě hodíte
do vtipu, kdy jeden z těch žáků
v tej vesnické škole, mladý Konrad Henlein
menujte velké
naše vastanecké Čechy,

Hús, Komencky, Smetana. Já jsem menují
Cimerman. Schiller,
GT, to jsou Němci Konrade,
běž do Německé školy.
Četně úplného konce toho filmu, kdy
nepo strílení králíci, ale tím
mladí muži, kteří opilí jedou na
frontu první války a
cimerman odchází se z ceny,
tak na jednou vástalegrace docela
přejde. A to byla
myslím, že velmi silná pojinta
zase konce starého věku.
Konce starého světa, který
který tam docela slušně vnímají.
No a to, že nám může být
vlastně blízke, tohle je jako
přecházení humoru do depresa, to myslím,
i v rámci toho
filmu nejistá se zóna se
udělá takový prublesk do jedné hry, která
zasede za rok 1918-1914
a to je hra vizionář,
kde vlastně sedíte
u kamén a sleduje teď co bude
a co bude s podnikem pana Kolbena
a pana Danika, jestli chrápe a je to
takové vtipné, ale v konečném úsledku
tam dojde k tomu, je tam smrtka,
přijde sekáč, který se nezakeca
a mezi tím
poslední co děláme nějaký Ferdinand
a ta smrtka se zároveň směje
když ten uhlobaron říká
důl, ten vám nevezmou
ten můžou zasypat, může se zalít
ale ten vám nikdy nevezmou
a smrtka se začne smát
a mi tam máte prostě odkaz
na 1840 a Peter bezruč
tam není
jako napsáno
ménu Peter, tam je Peter bezruč
protože prostě bude to fungovat

jinak, takže oni v tom mají
nebo dokáží tam jít takové
tolny, když už máte v blaníku
invazi, tak máte levisionáři
1840 a znárodňování
a máte tam komunistický režim, takže oni
dokážíte odkazy dostat je tam
a nedě tam dojiste měry i nějaká idealizace
vlastně toho 19. století
že to je takový svět
pánu v cilindru a
dobrých podruhů
a komických postav
lidí, kteří věří
na tom je prostě
oni vlastně vystihli a tím nemysl to jako 19. století
když tu tolko a nezaškatulkovávají
že to jsou
výrazně lidé, kteří
dětinský věří v pokrok
no jasně a to je
to je určitá linka 19. století
tam učítá nevinost, ještě učítá
jak on naivní výra v to, že to pude
nahoru a pořád dál
20. století to pak jako výrazně naruší
tedy představu
ale zároveň ten pokrok se tam dáří
že tam prostě 19. století te
pokrokově dychlé nahoru
u mění malýřství
všechno je pravdá jako hezky
ale asi to není celé
to není celé
myslím je na konci toho všeo
jsou právě ty klíbalící se hlavičky
na konci toho filmu
průběžně je to prostě doba nelehká
mě to pořád lidím na těch výkonech
ale pak to bá pro většinu lidí
prostě je doba kdy kone opouště
většinu s vá místa
jako většinu lidí necestuje
v dolíku svého místa a času

ale ještě výrazně pomalíš
je to jeská idealizace
a oni mojí ve své době
velké štěstí nepozároven
to jako objektivní volba
kdy se zaměříme na to dobu předtím
tak vlastně se nemusíme trápit
první republikou
nemusíme se v době kdy tvoříme
od 67. roku
až do dnes ale do 1989.
trápit tím, abychom se vyrovnávali
s Boružilazní republikou
dokud se bavíme o starém erakousku
jako jednoduší
a dělatelegraci z toho narodověctví
nezikám bezpečné, ale bezpečnější
nevím si to je nějaký trend
nebo je si to lze nějak jako popsa
jako že to patří k sobě jako zákonitě
ale ono to je vlastně v něčem
v tomhle podobné třeba Toulkám Českou minulosti
ty taky hora hořejš píše
a hladivostí?
no ne, tím, že jsou ukončeny
no a kdy je psál
je začal psát, že jo
tak to jsou 70. ale to
70. 80. letech
a hledí do hluboký minulosti
protože je to píše v doby
jak na kterou hledě moc asi nechtěl
ale zároveň
jako než se pře to překulí
do té moderní doby, tak to u těch
toulík výrazně dlouho trvá
a třeba rozlasová verze to nikdy nepřekonala
na ten roku 18. nikdy nešlo
to z ní tak tašli vy, jak když zaplatek
která tuto tý babičku a patná to bezoužk
no právě, ono to v tam něco...
tady linka přikám, nevím si to je
napojit jako tvrtě říct, takhle to bylo
a je to v tom, ale někde

tam ten motiv hraje
jako budeme si tady trošku
hrát s 19. stoletím
a budeme to hodávat aktuální
v tipe, aby to lidi pochopili
tak dále od porodce 90 už výrazní
a tak to, ale jako by ta
snáha nejl do toho současná
do toho 20. století je jich současný
a která to zdějevna?
velmi bezpečně
a teď otázka je to jako je
jenom záměra, nebo výtežit
lidit na to víc půdou, protože jim to bude vyhovovat
taky tom publiku
jako kdo by šel na
hru o současnosti
na komedii
s hlaváčkem a inspektorem, která to
tři krát bude
ale zase druhá věc u těch seminářů
když se bavíme o tom, že máme to hezké výročí
4. říjí na 1967
a máte tady jako několik generací
které tak otvíme to rokem 90
chodí na cibermany
znikne film, jsou hry
tak je to pořád prostředí
které i zlediska školy, matority
a celého systému
když je v tom 19. století
že je to současnou kádonu
já nevím, jestli moje děti, kdybychy dnes
až budou mít matoritu
to si počkám
důfám, že úspěšně
tak se jich budu ptát
na jejich pohled na 19. století
podle mě bude jiný
i než můj
byť už semel na gymnáziu po 1990
na to šlidé předtím
byly mnohemíce zakotveni
v tom podrobné vnímální historie

musíte se naučit nerudu
musíte se naučit ruchovce
musíte znát, co bylo v rámci bachová absolutizmu
musíte vědět téměř badeného zákony
jazykové, což dneska neví úbec nikdo
takže oni zase grají z něčím, co to publikum zna
nemyslím si, že publikum
v dalších 20-30 letech
bude tak hlbice zakotveno v tom
co umí 70-80 leta
i to bylo bezpečné
držet se toho národověctví a národního obrozíní
měsli, že jak mám jsi zjim publikum
za 20 let
najde své divadlo Jari Cimmermana
které bude takto pracovat s 20. stoletím
jestli to bude D21
i ho hry o Háchovy a Benešovy
nebo co to bude
asi nebude, ale musíte hrát v těpně z něčím
co bude obecně známe
a já myslím, že to obecná známosk
která bude sešňerována dějepise
militratou před roku 1990
a myslím, jak jsem Masaryk v nevy podkáz Havlen
a nemyslím si, že to bude fungovat
a hlavně nebude potřeba uník
já musím jeť část úspěchu je uník
uník z dané doby
z daného marazmu
to co jsem říkal, hledíme někam dal
ale nebyli evidentně sami těch
děl vzniká na různé
urovni nebo na různých typech
méri, třeba
víc, konec konců
podívejte se na oblibu serialu
které jsou jako divácky
úspěšné
FLV
nefovy
a zlá krev
jako to je všechno tohle
to je všechno hledení do 19. století

kdy to vlastně jako celé ještě
byl svět iště v pořádku
FLV do konce do 18.
jako tam těch historických
vlastně látek tohohle typu
ale hraje to z něčím, co ti lidé znají
v nějakém základu
já si myslím, že ten posun času bude
tohle už bude trochu pridž
že třeba Josefské období vůbec nebude rezonovat
jako něco zajímavého
natož nějaké jezovité
a potom zakázání klášterů a podobně
vždycky i 9. jára cimermaná
v tom lepší pádě bude jako dobo vězakotveno
dneska to funguje další generacích
ale možná už jako z jinými aspekty
než stejný
no to záská, čemu se dnešní mladej publikum
v 9. jára cimermané směje
co je ten moment, na který spínaj
co zná
můžu hlášku co známe už z desek
a z televize a ze všeho z internetu
a nebo jestli jsou momenty
byste řekl z desek
jo, hoždíte
dneska ho, desky vhodně se jako jedou
mezi mladejí
znovu retro
cimermané na deskách
já ji mám na deskách
já měl na deskách
mám ještě gramofon
no nicméně, tam si myslím,
že tam si to může řadčit lámat
vždycky se spekulovalo jsi
kdy to divadlo skončit
k rámě si s odchodem s deska s věráka
nebo jako co to bude ten moment
ono to vlastně jde ruku v ruce
ono i to publikum se musí proměňovat
protože už naše generace a starší
může reagovat na některé repliky

logicky nemůžou některé repliky
spínat lidem, kteří nezažili kontext
dobové zakotvení, ale kontext
jednak toho, že máte v hlavě v juku 19. století
a jednak toho, že jste chápali
i tu dvojí smyslnost doby, která byla
50, pokud je o toho historii
a historické obrazy
v těch starších hrách
a za mě já to mám ještě jednu drobnost
kdy mě dokonale i historicky
Járacimoban zmátl
nech jsem si to uvědomil
to je nasmých jako nejoblivědnějších
básní, které je také
slovníkem
a já jsem začnout recitovat
skončité básní
nebuduji recitovat celou, menuje se
nepozvání o tom, jak Járacimoban
stojí v tenkém zimníčku
pod okny, kde se velci umělci scházejí
už to je 19. století
ale už je to 19. století
autor v hezkem
upraveném, čistém zimníčku
trpí zemou
zatím, co na hoře v tom salonu
se odehrává z hůzkratěch jako bardu
a je to zase slovníky tam
ženíšek, mařák, slaviček, alež
šalou, nmucha, chytusi, uprka
jsou ty velci umělci
to je zakotveno na malých ství
zmátlo
nech jsem si to uvědomil
když budu chvíličku citovat
zvoní zvonek mistře Alši
přicházejí z jemě další
a pozor, teď to přijde
to je sochař lád' a šalou
už si otesal ten valou
ano, byl to děsní kus
bude z toho asi hůz

no, já jsem si neuděl
že hůz je z bronců
že fakt šalou netesal
valou
oddyl ten bronc nebude fungovat na šalou
tak, zatím co jako výkřik
chytusi i tytusi my máme v hlavě
ale chtěl bych se zeptat dneští
mladé generaci, jestli by to byl malý
chytusi, který má do dnes
svůj hrop na prajském vyřehradě
v rámci, v rámci slavínu
a končí to takhle smutně
kdo stojí věnku
i když mráz zebe
koho nevzali mezi sebe
s ní chpadá s noční obolo
jak mana na tenký zimníček
Jari cimrmana
takže
šalou mě zmátlo
a díky tomu znám ubec po prvé
když jsem když si slyšel, že existuje
nějaký chytusi
evidentně vzdělávací účel to spunil
i proto, že to byly učitelé
kdo to bzali
víte co, v bonusu si dáme český nebe
to jsme ubece nezminili
a to myslím, že je taková trest
vnímání historie
a to podíváme detail ději ešte
tak díky možná, že jste posluchali až sem na
nebo už se pak těšíme na tě reakci
než nám napíše, co jsme řekli zase špatně
a kdo všechno to znal líb
děkujeme